

Тасъ искра! туй чувство горѣщо!
Какъ то ма облада завчасъ.
Отъ тебе пò-друго, пò-сладостно нѣщо
Немисляхъ, незнаяхъ, неவிждахъ тогасъ.
То моето сърдце пò-друго направи,
Стопли го пò-силно, новъ миръ му откри,
Пò-нови желанья вѣвъ него постави
Да знае да люби, да знай да гори.
Неволно бѣ негли, но ти си причина
Та мойта невинность исчезна, зегина,
И, кат' ме извлѣче изъ тихий покой,
Поклонникъ направи ме твой.

Азъ любяхъ те вече безкрайно
И младо си сърдце тебъ принось бѣхъ далъ,
Но мойтѣ въздишки, но моята жалъ
Ги никой незнайше: страдаяхъ азъ тайно.
Незнайше, че ти безъ да щешъ
Ме върло въ сърдцето удари,
Мечти ми дѣтински попари;
Тжй като студениятъ скрежъ
Убива по пролѣтъ цвѣтята.

Тасъ страсть безнадѣжна, що въ менъ си таяхъ
Бѣ тебъ, уви, непозната!
Но често когато те срѣщнувахъ, ахъ,
Се мжчахъ съсъ погледи живи,
Съ въздишки джлбоки, горчиви
На тебъ да обадж, о Рино, тогасъ
Че много страдаяхъ, че либахъ те азъ!
И като те моляхъ за милость най-мала,
Бояхъ се, уви! да не би ма разбрала!